

Разигра коня си бѣлиятъ вѣтъръ. Взе презглава надолу изъ полето. Опънаха снаги тревитѣ и порнаха още влажната земя.

На бабината Радина кжца има глъчка. Пролѣтнитѣ гости — ластовицитѣ — сж се събрали, както женитѣ се събиратъ на хорошо, и си гълчатъ. Една почне: „Чъръ, чъръ, чъръ!“ — другитѣ слушатъ. Следъ нея подхване друга: „Чвъ-ъ-ъръ, чвъръ чвъръ!“

Само една млада, ланшна ластовица, стои и мълчи. Нищичко не продумва. Тя никжде не е ходила и нищо не е видѣла.

Есенесъ, кога задухаха студениѣ вѣтрове, всички отлетѣха. Само тя остана. Едното ѣ крило бѣше счупено. Кой го счупи, не видѣ. Какъ прекара зимата, само тя си знае. Но оживѣ.

Ето една съседка почва:

— Чвъръ, чвъръ! Преминахъ,

островъ Самотраки. Помните ли го? Тамъ има смокини, ехъ, че сж сладки! Има илимони, портокали . . . Тѣхъ не ги обичамъ. А пъкъ да видите, планитѣ сж пълни съ кози и свини. Така си ходятъ, защото тамъ нѣма вълци. Ч-ъ-ъ-ъръ, — и тя се завъртѣ на мѣстото си. Млъкна, защото друга бѣше почнала:

— Бѣхъ си направила гнѣздо близу до рѣката Нилъ. Видѣхъ крокодили! Чвъръ, чвъръ-ръ! Гледахъ какъ придохождаше. Заливаше всичко.

Следъ нея поднови разговора трета ластовица:

— Чър-ръ, азъ пъкъ ходихъ по-надалечъ. Тамъ имаше камили, слонове, камилски птици. По ония мѣста растатъ кокосовитѣ палми. Виждали ли сте кокосови орѣхи? Голѣми сж колкото главата на бабиния Радинъ